

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. Marcus Evangelista. Rodolphi Gwaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia III. Et egrediebantur ad eum tota Iudæa regio & Hierosolymitæ, & baptizabantur omnes ab illo in Iordane flumine, confitentes peccata sua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

maiusculine fuisse per abimus, qui omnes baptismi typo comprehensi fuerunt? Que ergo audacia est, aeternam fingere eorum conditionem, qui sub nouo Testamento nascuntur, cum huius tempore libertatem sua gratia reuelationem Deus esse voluerit?

Ipsum & effectus baptismi ipsa etiam definitione comprehendimus. Vbi primum locum obrinet, quod in ecclesia gremium recepi Christo nomen damus, & postea sub Crucis signo aduersus satanam militaturi. Facit hoc ad fidei confessionem, qua Deus omnibus seculis suam ecclesiam a prophanis gentibus segregatam esse voluit. Deinde ob signatur nobis vniuersa nostre redemptionis ratio, ut non tam certo constet animas nostras Christi sanguine purificatas, & eiusdem spiritu & verbo regeneratas esse, quam certum est corpora nostra huius sacri fontis aqua tinta & aspersa esse. Baptismum ergo non minus, quam Paulus olim Circumcisionem, sigillum iustitie fidei dicere possumus. Præterea conditionis nostre admonemur, quod nimirum in peccatis concepti & nati, ablutione & purificatione que quæ habeamus. Quam vt in Christo nobis baptismus monstrat; Ita officij quoque admonet, quod in carnis nostra mortificatione, spiritus inonatione, innocentie & charitatis studio potissimum versatur. Vide Roman. 6. Gal. 3. &c. Horum itaq; memores, fidem Christo datam constanter tueamur, vt illius auspicijs huius vite labores emens, tandem cum illo viuamus in caelis, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

5. Baptismi
suis, effectus
& usus,
Ephes. 6.

Psal. 51.
Rom. 4.

Et egrediebantur ad eum tota Iudæa regio & Hierosolymita, & baptizabantur omnes ab illo in Iordane flumine, confitentes peccata sua.

Clari Deus salutis nostra rationem nobis per Verbum & sacramenta offert; ita nos iisdem recte Argumentum
& legitime vti vult. Nec desunt exempla, quibus docemur, quam grauius omnibus seculis in
et usus loci
presertim.
Luc. 3.
Immodè ergo Marcus postquam Ioannis ministerium exposuit, in presenti, vt illum populus ex-
operit, docet. Ita enim exemplum proponit, in cuius imitatione nobis sedulo versandum est. Si quan-
di salutem nobis quoq; Deus annuntiat, &c.

Egrediebantur (inquit) ad eum tota Iudæa regio, & Hierosolymita, &c. Ex primum his ardens Cur ad Ioannē
populi studium, cuius procul dubio cause varie fuerunt. Alios enim serio salutis desiderio excitatos egressi sunt.
fuisse, ex ijs constat, quæ apud Lucam & Ioannem leguntur. Alios rursum curiositas & rerum no-
uarum studium excitauit, quorum ardor incertus fuit & inconstans. Et in Ioanne quædam concur-
rent, quæ multos, vt illum audire & videre cuperent, excitare potuerunt. Prophetis enim ab instaur-
rati templi temporibus per annos circiter quingentos caruerant, ita nimirum verbi sui contemptum
desistente iusto domino, qui alibi famem hanc verbi sui minatus fuerat. Tam ergo ad Ioannem, quem
prophetam esse suspicantur, maiori studio excurrunt. Deinde doctrine genus nouum erat & insu-
per, quando Deo viam preparabat, & regnum illud Dei iam præforibus esse docebat, quod prophe-
ta olim promiserant, quorum doctrina ob humanas traditiones omnibus ferè erat incognita. Accede-
bat his vita auferitas, qua multos adductos fuisse credibile est, vt doctorem hunc audire vellent.
Porro omnibus hise Deus ad excitandas hominum mentes vt voluit, vt electos suos in veritatis co-
gnitionem pertraheret, reliquos vero, qui oblatam salutis doctrinam aspernabantur, faceret inexcusa-
biles. Nobis vero, priusquam populi exemplum inspiciamus, duo hic obseruanda veniunt.

Primum, quod ingentem hominum turbam ad Ioannem excurrisse, & ab eodem baptizatos esse Euangelium
auimus. Admonet hoc, Euangelij doctrinam nunquam absq; fructu prædicari, etsi in mundo hoc
perique corruptissimi sint. Habet enim, vbique locorum aliquos ex suis Deus, quorum mentes illu-
strat & aperit, vt pastoris veri vocem agnoscat & sequantur. Et licet inter seminandum aliud
quidem cadat in riam & à volucribus deuoretur, aliud inter spinas profocetur, aliud inter saxa
radices agere non possit, est tamen semper quod bonam terram inuenit, in qua fructum fert vber-
rum. Pertinet huc Isaiæ locus, in quo Deus hoc ipsum eleganti parabola explicat, cum ait: Perin-
da atq; inder aut nix de celo descendit, & illò non redit, sed irrigat terram, & pareret atq; germinare

Cur ad Ioannē
egressi sunt.
Luc. 3.
Ioan. 1.

Amos 7.

Euangelium
nunquam frua
stra prædicat
tur.
Ioan. 10.
Matth. 13.
Luc. 8.
Isa. 55.

eam facit, ut det ferenti semen, & panem ad edendum: Ita erit verbum meum, quod exiit de ore meo, non redibit ad me vacuū, sed faciet quaecumq; volo, & prosperabitur in his, ad que misi illud. Exempla huius generis in scripturis passim occurrunt. Elias certe docendo plus quam ipse sperare a se profecit, quando septem millia audit esse in Israele, qui genu Baali non flexerunt. Item de corruptissimo Jeremia seculo dicemus, si Danielem & reliquos inspicimus, quorum opera verus Dei cultus per totum Orientem postea propagatus fuit. Sed suspendi est quod hic proponitur, si qualis suavitatis poris totius mundi, & imprimis Iudaeae, condicio fuerit, consideres. Orbis imperium tenebat Tyrannus, libidine & tyrannide infamis. Galilaea rex erat Herodes, homo incestus & palam impudicus. Sacerdotij dignitas penes Annam & Caiapham fuit, sub quorum dominio doctrinae corruptio, errorum turpis inundatio est subsecuta. Populum seditiosi quorundam spiritus quorundam exagitant. Arramen Ioannes non absq; insigni fructu salutis doctrinam proposuit. Debet hoc ministerium addere, ne unquam defucuros putent, qui ipsorum doctrinam audiant. Meminerunt tamen iidem, non fidendum esse populi ad ipsos confluentis multitudini. Ne enim diuersi affectibus deceduntur: ita qui carnem sequi solent, mox ubi primus ille zelus defebuit & aduersa immixta, recepta Veritatis doctrina turpiter deficere consueverunt, quod Ioannes primum, deinde ipse Christus expertus est.

2. Reg. 19.
Rom. 11.

Luc. 3.

Ioannes quosuis uenientes recipit.

Matth. 13.

Ioan. 6.

1. Cor. 11. & 2.

1. Exeunt in desertum.

Matth. 13.

Psal. 84.

II. Baptizantur in Iordane.

Secundo loco Ioannes considerandus venit. Veniunt ad hunc promissae omnis loci & ordinis minnes. Alibi enim Sacerdotes, scribae, pharisei, publicani, & milites nominantur, qui ad illam fluxerunt. Hos vero omnes ille admittit, nec aliquem audacis & superciliosus reijcit sine causa. Sed cum singulis agit, prout illorum mores & ingenia exigere videbantur. Lam tunc exponit illud Euangelicum omnis generis pisces attrahere cepit, ut hinc colligamus, quae semper in ministerio ecclesiae facies futura sit. Quod enim Ioannes fecit in praesenti, id ipsum postea Christus exequutus seruauit, qui neminem ad se uenientem foras eijcit. Nimirum ergo audaces sunt & temerari, quod die in hominum conscientias curiosius inquirunt, & superstitioso scrupulo multos a uerbo ueritatis sacramentorum uerbu absterrere. Quin potius Ioannis exemplo doctrina sincere proponatur. Abneantur singuli sui officij, ut intelligant religionem rem seriam esse, in qua nefas sit aliquid uel de re uel simulare. Inde uero conscientiarum examen singulis relinquatur, ut ipsi sese probent, quod nos aliorum corda nouisse impossibile est. Sed praemisissis istis, quid de populo Marcus dicit, debemus.

Primo exiisse dicitur in desertum, ubi Ioannes predicabat. Id uero ardens doctrinae & studij studium denotat, maxime si eos spectes, qui in remotioribus Iudaeae locis habitabant. Illi absq; labore, sumptu, incommoditate & periculo ad Ioannem excurrere nequiverunt. Imitemur, quando nihil in terris uerbo salutis pretiosius habemus. Verè enim nobilis illa margarita est, quam acquirenda causa facultates omnes diuendere, adeoq; abijcere conuenit. Imprimis autem uideatur, ut ex mundo hoc exeamus, & illius studij, ut cumq; carni magnificis & splendidis, ecclesiastica qua Christi uox sonat, praefereamus, etiam si illa horribile & triste desertum uideatur. Potius est dies unus in atrijs domini, quam mille alij, & melior illorum conditio, qui ad limen desiderij desiderant, quam qui inter huius mundi voluptates in tentorijs impiorum habitant. Sed o desiderium nostrum seculi socordiam. Iudaei ex remotissimis locis per montes, per ualles, per longas uias ambages, perq; infinita pericula ad Ioannem contendunt. At nos, qui intra priuatos parietes ipsi Christum in scripturis loquentem audire poteramus, supina quadam officiantia illum sustulimus. Quod si uero ceteris sacri adeundi sint, in quibus Dei uerbu predicatur, quae non effugia quaerimus. Imò nulla tam leuis & turpis causa est, quae non sufficiens esse uideatur, cuius gratia concordes, & eras negligamus. Olim quando superstitiosis cultibus conscientiae grauabantur, nullis uel laboribus uel sumptibus parcebatur, nec aliqua mora nobis uidebatur intolerabilis. At circa Dei uerbum laboribus, sumptibus, temporis mora, & alijs eius generis rebus quiritari pudet neminem. Atque hanc hanc carnis nostrae corruptionem, & eandem frequenti uerbi studio corrigamus.

Secundo baptizantur in Iordane. Facit hoc ad fidei confessionem, & memorabile est obediens exemplum. Multa enim erant, quae quod minus hoc facerent, illos ab stertere poterant. Periculis plurimum erat, fidem & religionem nouam amplecti & profiteri, quae nondum publica auctoritate non

Præterea baptismi symbolum ijs leue & ridiculum videri poterat, qui ceremonijs magni-
 ficentis & sumptuosius huiusmodi assueuerat. Idem sane obijcere licuisset, quod olim Naaman Syrus Eliseo
 iherosolimitano iudanti se se Jordanis flumio septies immergeret. Dicerent enim: Quid obsecro Jordanis aqua
 ad salutem vilitatis conferat? Num aqua nos Deo commendat? Vel, an non domi aquam inuenire
 poterat, quaingeremur? Quin nos totos ipsi in flumina que eius obuia immergimus? Sed omisit istis,
 ad dei mandatum respiciunt, quod & contra periculi metum animos illorum confirmauit, & huma-
 nis rationibus aditum præclusit omnem. Imitati sunt hos postea, quibus Petrus, vt in Christum ba-
 ptizarentur, mandauit. Imitetur nos quoque, neq. nos corâ mundo prauo & adultero Christi & ver-
 bis pudesat, nec quicquam eorum inutile putemus & superuacaneum, quæ illè nostræ fidei fouen-
 te & confirmandæ causâ instituit.

Tertio, peccata sua confessi esse dicuntur. Quem locum ad auricularem confessionem Papistæ
 ditor querit. Sed facilis est ad illorum argumentum responsio. Primò enim, cui nam peccata confessi
 sunt, minime exprimitur, nec vnquam eumci poterit, illos singulorum peccatorum curiosa enumerâ-
 tione vsq. fuisse, quales in Papatu exigitur. Quòd si verò demus, illos Ioanni confessos fuisse, tamen
 hoc quidem aliquid ad auricularis Confessionis defensionem faciet, cuius nullum in scripturis spe-
 ciatum vspiciam habetur. Publica enim hæc fuit, & præsentem tantum negotio inseruuit. Prædicabat
 Iohannes Ioannes penitentiam, & diuini iudicij securim ad arboris radicem posteam esse clamabat,
 Remissionem verò peccatorum in Christo monstrabat, vnicò & vero Dei agno, qui solus mundi pec-
 cata tollit. Hæc per baptismum credentes consecrari & initiari volebat. Quorquor ergo illius confi-
 sionem admiserunt, & baptizati sunt, hoc ipso facto se peccatores esse & ablutione, per Christum opus
 habere confitebantur. Nisi enim se peccatores esse agnouissent, nunquam vel baptismum admittere,
 vel ad Ioanne consilium vitæ in melius commutandæ petere voluissent, quod illos fecisse constat.
 Eadem ergo hæc confessio fuit, qualis Hierosolymitanorum, qui ad Petri concionem animis com-
 puniti, quis facerent interrogauerunt: & Ephesiorum, qui libros magicos post auditam Pauli concio-
 nem publice combusserunt. Et horum quidem exempla nos quoque, imitari conuenit, nec pudeat pecca-
 ta nostra tum discretis verbis, tum etiam publica emendatione siue respicientia confiteri.

Quia verò aduersarij loci huius literam pro Confessione sua auriculari pertinaciter vrgent, nosq.
 hanc illam vniuersam, homini disciplina ecclesia sublata, vnijs fenestrâ aperire clamant, pauca qua
 dam de Confessione vobis dicenda erunt. Duplex traditur in scripturis peccatorum Confessio, qua
 rum altera Deo fit, altera proximo. Verang, verò Christianis hominibus vilem, imò necessariam,
 esse testamur. Nisi enim peccata nostra agnoscamus, de eorundem remissione non multum solliciti eri-
 mes. Quòd si agnita dissimulare libeat, de Deo nos minus rectè sentire necesse est, quasi ille vel no-
 stræ reuolueret, vel minus propitius sit erga eos, qui illum peccando semel offenderunt. At si confi-
 tetur peccata nostra (inquit Apostolus) fidelis est & iustus, vt remittat nobis peccata nostra, &
 emendet nos ab omni iniquitate. At qui sola hæc Confessio in salutis causa locum habet, quæ apud
 Deum peccatorum remissionem quærit. Exercent hanc priuatim pij omnes, & eandè publicè edunt,
 quando in caribus sacris congregati, coram Deo se peccatores esse queruntur, & eiusdem misericor-
 diam supplices implorant. Inseruuit huic olim annuuarium illud sacrum, de quo Leuitici 16. cap.
 habetur. Et frequentissimum semper illius in Ecclesia vsus fuisse, omnes historie docent.

At que apud proximum fit peccati Confessio, reconciliationis causa fieri consuevit, & propter
 quoniam offensas, quibus amicitia turbari solent, cum primis necessaria est. Constat enim nec sa-
 cere nec peccata Deo gratas esse, nisi cum fratribus nobis probe conueniat. De hac Iacobus scri-
 bit, ait: Confitemini alterutrum vtriusque peccata, id est delicta, offensas siue errores vestros.
 Quem locum Papistæ non minus ineptè quam hunc præsentem pro sua Confessione allegant. Viden-
 tibus enim oculis videre nolunt, mutua illi Confessionem delictorum requiri, propter que amici-
 tie interdum rescindi solent. Sed apertior est illorum impudentia, quam vt multis refutari de-
 beat. Sufficiat modo, præter duo hæc Confessionis peccatorum genera, nullum in scripturis vspiciam

Porro auricularis Confessio ex veteri consuetudine, quæ & ipsa ab hominibus bono quidem xpo-
 De Confessione
 præter Dei mandatum introducta fuit, originem traxisse videtur. Nam cum antiquitus ma-
 auriculari.

Vide Sorbonum
num Eccl. hist.
lib. 7. cap. 16.

2. Corinth. 11.

Can. Omnis u-
triusq; sexus de
Confessione.

Ieremia 17.

Isaie 47.
Matthe 19.
2. Corinth. 3.
Luce 24.
Actorum 5.

gistratus Christiani nulli essent, quorum auctoritate peccantium licentia cohereretur, disceptata
quedam publica forma instituta fuit, cuius metu in officio retinerentur, & per quam qui aliquid da-
signassent, ecclesie solemniter reconciliarentur, cum prius tempus aliquod à sacrorum communione
abstinissent. Erat ad eam rem destinatus presbyter quidam peculiaris, quem penitentiam aditu
accedebant, peccata facebantur, & quid ab ipsis fieri vellet discabant. At quia humana erat plas-
rio, durabilis non fuit, & eadem, si retineretur, maioris mali aliquando causam fore, inopertus & tri-
stis casus docuit. Constantinopoli enim matrona nobilis, dum ex presbyteri in suo penitentiam in un-
plo publicam agit, cum illius loci diacono scortari deprehensa est. Quod factum in ecclesia turba-
ditus graues, & multorum ora contra ecclesie ministros laxauit. Nestarius ergo Constantinopoli-
nus episcopus, non modo diaconum loco mouit, verum etiam suadentibus uouulles, ut in un-
rum permitteret, secundum quod sibi ipsi bene conscius esset, ad mysteriorum communione accu-
re, munus illud presbyteri penitentiarum sustulit, & illius exemplum omnes ferè Episcopi ad Ger-
cos secuti sunt. Non abrogasset autem propter unius delictum consuetudinem illam Nestarius, si
Christo traditam esse credidisset. Abrogatam uero restitisset haud dubie successerit ipse Chris-
mus, seuerissimus ecclesiastica disciplina vindex, si illam scripturis defendi posse non uideret. Sed ad Pa-
li consilium respexerunt, qui ut singuli seipsos probent præcipit, nec ministro in alterius confessionem
inquirendi ius facit. At in Græcorum ecclesijs abrogatam consuetudinem Romani confessionem
retinuerunt, quæ nouis quotidie (ut fieri solet) superstitionibus accedentibus, tandem in auriculari
Confessione desijt: quam cum multi suspectam haberent, ab Innocentio 111. circa annum à
Christo 1213. publico Lateranensis Concilij decreto confirmata est. Exiit decretum hoc in Grego-
noni decretalibus, OMNIS utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis peruenit, no-
nia sua, solus, peccata saltem semel in anno fideliter confiteatur proprio sacerdoti, & in unctam
penitentiam proprijs uiribus studeat adimplere, suscipiens reuenter ad minus in pastora Eccle-
siae sacramentum. Nisi forte de proprijs sacerdotis consilio, ob aliquam rationabilem causam, al-
pus ab huiusmodi perceptione duxerit abstinendum. Alioqui & uiuens ab ingressu ecclesie ar-
etur, & moriens Christiana careat sepultura. Libuit decreti huius uerba referre, ut ipsam lesam
loquentem omnes audiant, simulq; quot & quanta his absurda insint, penes semetipsum excusant. Pri-
mo obstringuntur hęc omnes homines, nec quenuquam pro uirili custodia uita integritas deside-
quò minus arcanas quoque cordis sui cogitationes sacerdoti narrare cogatur. Nec uisum, nisi
sufficiet, sed quotannis hoc ipsum fieri oportebit. Deinde solus hoc facere iubetur, ne quis patitur
super sit. Tertiò omnia peccata sateri iubent. At quis obscuro est, qui hoc præstare quærat, quando
hominis prauum & inscrutabile esse constat? Et nota sunt illa Davidis: Delicta quis intelligit
occultris meis purgare me. Psalm. 19. Quarid, confessionem hanc apud sacerdotem fieri uoluit, ipsi
idem ille peccata remittere possit, cum horum remissionem penes solum Deum esse, scriptura
ceat. Quintò præcipiunt, ut in unctam penitentiam proprijs uiribus singuli adimplerent. At
ex nobis ipsis non sumus ad cogitandum idonei. Et Christus penitentiam in suo nomine præsta-
iubet. Ipsum enim dedit pater, ut nobis penitentiam daret & peccatorum remissionem. Deo
Pauli doctrina pugnat, quòd ipsi sibi quosuis à sacrorum communione arcendi ius faciunt. Tamen
penam sui decreti transgressoribus statuunt exemplo carentem, dum & uirios a templis arcent, &
defunctos sepultura honore spoliant. At tolerabilis uideri poterat decreti huius absurditas, nisi ma-
gis absurda essent & noxia, quæ inde promanarunt. Possent enim infinita exempla adduci, quæ
auricularem confessionem matronarum & puellarum pudicitiam expugnatam, multorum opor-
pilatas, principum consilia prodita, hypocrisim stabilitam, & Antichristi tyrannidem quam mo-
ximè confirmatam esse docent. Constat ergo humani ingenij humentum esse, nec sine publica scilicet
lo prima illius initia in ecclesiam fuisse introducta. Nec est quòd uel disciplina uel priuata ad
tionis ergò illam retinendam esse clament. Si enim ministri suum officium scilicet faciunt, & non
stratus morum disciplinam pro uirili tueantur, si patres familias in suos probe inueniunt, & non
priuatos charitas ualeat Christiana, mox deprehendemus periculosos hęc traditionibus man-
opus esse. Priuam absolutionem Dominus nusquam instituit, sed credentibus omnibus gratiam
remissionem annuunt iussit. Licet tamen ijs, qui occulto aliquo conscientie pondere prementur

primam apud ministros consilium & consolationem querere. Licet ministris peccatorum remissionem ad se venientibus polliceri, si serio penitentia & fidei studio affectos esse videant. Id vero vitium liberum relinquatur, ne aliqua necessitatis lege grauentur hominum conscientie. Singuli autem in se se exerceant, quorum in presenti Marcus meminit, Dei verbum audiant, sacramentis rite utantur, peccata sua confiteantur Deo, & remissionem inueniant per Iesum Christum, cui debetur honor, gloria & potestas in aeternum, Amen.

HOMILIA V.

Erat autem Ioannes uestitus pilis cameli, & zona pellicea circa lumbos suos, uelcebatuq; locustis & melle syluestri.

Dominus & Saluator noster, Iesus Christus, apud Martham ait: Amen dico uobis, non datus fuit inter eos, qui in mulieribus nascuntur, maior Ioanne Baptista. Praclarum sane enuncium, & quidem uerissimum, si rem ipsam aestimes. Is enim ipse est, quem propheta uenturi praedixerit, qui ab uero matris spiritu sancto repletus, & a Deo missus fuit, ut Christo Saluatori uiam prepararet. Huius uero encomij finis & usus est, non ut in Ioanne haeremus, sed ut illius doctrina ad Christum rite excipiendum prepararemur. Etsi enim Iudaeis olim praedicari, eadem tamen doctrina ad omnium temporum & locorum homines pertinet, quando propter ingenitam corruptionem omnibus preparatione opus est, qua salutis in Christo capaces reddantur. Quo Euangelista respexisse uidetur, dum Ioannis historiam tanta diligentia describit. Et eadem hic praesentis loci finis & uisus est, quo Marcus Ioannis conuersationem & uita genus comprehendit, & simul exemplum proponit, quo quae optima sit uita institueret ratio, admonetur.

Primum autem uerba singula excutiamus, obseruandum est, Ioannem a pueris huius uiuendi rationi & disciplinae assueuisse. Docet hoc Lucas, quando ait: Puer crescebat, & corroborabatur spiritu. **ET ERAT IN DESERTIS**, donec ueniret dies, quo manifestandus erat apud Israelitas. **U**tergo praedicandi munus non ante aggressus est, priusquam a Domino uocaretur: Ita ueritatem & iuuentem omnem ijs studijs consecrauit, quae ipsius uocationem aliquando inuare, & in uersantibus aut horritatem conciliare poterant. **E**t hoc memorabile institutionis & disciplinae liberorum exemplum, in quo Ioannem magis quam ipsius parentes mireris, incertum est. Fuerunt enim hi generis sacerdotalis nobilitate, functionis publicae dignitate, & proinde opibus & honoribus dignos. Et cum ob sterilitatem diu liberi caruissent, tandem assiduis precibus filium hunc a Domino impetrauerunt, quem ob multas causas charissimum habere debebant. Praeter illud enim, quod in sanctitate illis natus fuerat, & uix dum natus praecleara dederat uirtutis specimina, illum rebus maximis & ad publicam salutem pertinentibus destinatum esse, ex angelo didicerant. At tamen & hanc disciplinam tam austeram conseruans, & ipse eandem non grauatim recipit. Causa ueritatis fuit, fidei obedientia, quae illos, contemptis carnis rationibus, in Dei uoluntatem, quam angelus manifestat, respicere docuit. Simile exemplum in Samuele & ipsius parentibus habes. Etsi uero non omnes ad eandem uita rationem astringi debeant, parentum tamen fuerit, in liberorum institutione primam Dei & religionis curam habere. Nam & Dei donum sunt liberi, & religio praecipua ille fuit, ad quem omnes conditi sumus. Quia autem ab illa ob ingenitam corruptae naturae peruersitatem abhorremus, a teneris nos institui & assuescendi necesse est. Obseruauit hoc ipso Deo teste, patrum eruditum Abraham. Et eodem pertinent, quae in lege de primogenitis Deo consecrandis, & liberis in Dei & operum ipsius cognitione instituendis traduntur. Sed o infelicem nostri seculi conditionem. Qui liberos suos Deo & Ecclesiae consecrant, paucissimi sunt inter eos, quorum fortunis deus benedixit. Interim idem illi solis opibus & honoribus intenti, liberos quoad religionem facile negligunt. Imo multi illos a teneris annis ad res leuissimas, fastum, luxum, gulam, impoluram & alia magis nocua assuescunt. Conferunt huc operam suam ludimagistri, qui impuris praefectionibus & Comedij impudicis puerorum animos ad libidinem inflammant. Ita uero Christi iudicium incurunt, quo ille horrendum illud uisum scandolorum aut horribus denunciat. Vide Math. 18.

Argumentum & usus praesentis loci. Math. 11.

Institutionis liberorum exemplum.

1. Sam. 1. 2. 3.

Gen. 18. Exod. 13. Deut. 6.

Sed ad Marti uerba reuersi, quale illud uita genus fuerit uideamus, quod Ioannes secutus est.

